

Therapeut

'Wat heb je.' Jan keek mij aan.

'Weer zo'n pijn in mijn rug.'

Ik wreef over mijn pijnlijke onderrug.

'Ga dan terug naar de therapeut.'

Jan had gelijk. Vorig jaar was ik ook een paar keer bij de 'peut' geweest.

Hij had de pijn weg kunnen masseren.

Na een afspraak gemaakt te hebben kon ik een paar dagen later al terecht.

Ik kreeg eerst weer een intake gesprek.

Precies dezelfde vragen én antwoorden als vorig jaar.

Dacht ik.

Er was weinig veranderd.

Het was ook dezelfde therapeut als vorig jaar.

Bas was zijn naam.

Een leuke jonge man, stevig door het sporten met een open gezicht.

Hij had mij toen onder de behandelingen door vertelt dat; zijn vrouw ziek was van een griep, ze maar geen kinderen konden krijgen, hij voor de hond, een beugel van zijn schoonouders zorgde, hij zelf geen hond wilde...

Ik kwam heel wat te weten.

Bij het intake gesprek vroeg hij hoe het ging.

'Hetzelfde als vorig jaar' zei ik.

Nog een paar vragen.

Dezelfde antwoorden.

Het half uur was zo om en ik kon gaan.

Met dezelfde zere onderrug.

Één van de negen behandelingen.

Maar volgende keer was het 'aanpakken.'

Na een week was ik terug.

'Dag Bas.'

'Hoi, doe je bovenkleding maar uit, dan gaan we beginnen.'

Ik legde mijn badlaken uitgespreid over de massagetafel en ging liggen.

Mijn hoofd in het gat.

Mijn gezicht trok wat uit elkaar.

Mijn wangen naar achteren en ik voelde een gek mondje.

Van dat alles had Bas geen weet.

'Woe waat wet wet we wouw.'

Bas verstond het prima en ging los.

'Het gaat heel goed met haar en sinds kort hebben wij gezinsuitbreiding.'

Ik dacht aan een baby, maar gelukkig hield ik mijn mond.

'Ja, hij is zo leuk en is zes maanden.'

Hij heet Guus en is een neefje van Guus Meeuwis.'

'Maar volgende week vrijdag wordt hij geopereerd, zijn tweede balletje is niet ingedaald.'

Ik kwam met mijn hoofd omhoog.

Snapte er niks meer van.

Maar Bas onverbiddelijk duwde mijn hoofd gelijk weer in het gat.

Hij kneedde en wreef ondertussen mijn zeer pijnlijke rug.

'Ja, geen echt neefje van Guus Meeuwis natuurlijk maar van zijn hond.'

HA HA HA.

Hij gaf een klets op mijn rug en lachte hartelijk.

Gelukkig ging bij mij ook het licht aan.

'We webt ween wond!'

'Ja natuurlijk, heb ik een hond dat vertel ik net.'

'Het is een Labradoedel.'

'Zo leuk, we konden kiezen tussen twee zwarten en een bruine, we hebben voor de bruine gekozen'

'De zwarten waren een beetje vaal.'

Ik kwam weer met mijn hoofd omhoog.

'Heb je toch wel een goede kennel uitgezocht Bas?'

Mijn hoofd ging weer in het gat.

'Ja hoor prima fokker.'

Ik had mijn twijfels en die werden nog erger.

'Normaal zijn deze honden tweeduizend euro maar. wij hebben er negenhonderd voor betaald.'

'Puur mazzel hebben omdat er nog een bruine was.

Ik kreeg steeds meer twijfel.

'Hij is pas zes maanden en wordt geopereerd omdat zijn ene balletje niet in is gedaald, nou ja, dan is hij gelijk gecastreerd.'

'Toen mijn vrouw het hoorde moest ze zo huilen net een puber, maar bij mij staat hij niet zo hoog'

'Het is zo dat deze fokker bijvoorbeeld de teefjes al laat steriliseren zo dat er niet mee gefokt kan worden.'

'Een goede zaak, deze honden zijn al door gefokt.'

Ik was het daar niet mee eens maar Bas was overtuigd.

'Hij staat bij mij niet zo hoog hoor.'

Maar de hele behandeling had hij het over Guus.

Ik zei nog een keer vanuit het gat, 'wijn wond weet wefa,' maar kreeg geen reactie.

Ik liet het maar zo.

Na het half uur van behandeling en informatie over Guus, ging ik wat verward overeind zitten.

Twee dagen later had ik meer pijn dan toen ik bij Bas terecht kwam.

Het had me geen goed gedaan.

In twee opzichten.

Wat was ik blij met de zekerheid dat Réfa uit een hele goede kennel kwam.

Dat ze zeer hoog staat bij ons.

Ze hoort bij de familie.

Als ik vragen heb ik nog altijd na drie jaar terecht kan bij de mensen waar ze geboren is.

Het gesprek was eenrichtichts verkeer.

Ik had niet de behoefte om te vertellen dat toen we Réfa voor het eerst langs de dijk uit lieten ze gelijk in het water sprong.

Ik mijn jas al uit had bang dat ze zou verdrinken.

Maar nee...keurig op zijn hondjes kwam ze naar de kant en kon ik mijn jas weer aan doen.

Dat toen ze voor de eerste keer echt blafte ze van zichzelf schrok.

Als ze een wind laat ze hem gaat zoeken.

Ik gedachten wens ik Bas heel veel geluk met zijn jonge hond.

Ik wrijf nog een keer over mijn pijnlijke rug en pak de telefoon.

Ik bel de afspraak voor volgende week af.
Ik denk dat ik ga zwemmen.

José Goense

